

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

MIÉRT TISZTELJÜK?

Isten irgalma és jósága ezer féle módon nyilvánul meg körülöttünk. A természet évről-évre enged vonzásának, mely örökké hat. Hívó szava azonban mindeneke-lőtt az embernek szól. Te is meghallhatod hangját, mely egyéni életed léptékében ugyanúgy, mint az évezredek során, egyre közelebről hallatsz. Ha távolról keresed, először talán olyannak látszik, mint megközelíthetetlen Isten. S ha neked ez elegendő volna is, ő maga ereszkedik le hozzád Fiában, Jézus Krisztusban, és zörget szíved ajtaján. Egyszer talán ajtót nyitsz neki, s aznap nálad marad. S vajon kerülhet-e még közelebb hozzád? Azt gondold, nem, hiszen szívedet-lelkedet átjárja éltető kegyelme az Eucharisziában.

De valamit még tartogat számodra.

Pedig amit eddig elfogadtál tőle, az sem kevés: Elfogadtad Benne az Atyát; elfogadtad őt Magát, mint az Atya küldöt-tét, s mint fogadott fiú, benne társörökös lettél, és az ő testvére; megkaptad általa a Szentlelket. Mi az mostmár, vagy ki az, aki még ezen túlmenően fontos lehet? Nem más, mint aki mindezt lehetővé tette számodra csendes igen-jével: Mária. Akit Jézus, a legengedelmesebb gyermek, mint édesanyját, rajongva szeret. Akit

öröktől fogva kiválasztott, hogy mint Isten Anyja, Leánya és Mátkája, a teremtett mindenség középpontja legyen.

Még közelebb akarsz kerülni Jézusod-hoz? Fogadd el édesanyját, amint elfo-gadta ő is. Engedj szelid unszolásának, s mint testvéreddel, légy vele együtt gyer-mek! Máriában, legszeretőbb édesa-nyánkban azután mindent elnyerhetsz. Végül vállalt kicsinységét látván, magá-hoz von az Úr, és rólad is mondja: „Ilye-neké a mennyek országa”.

Íme, ezt a titkot tartogatja neked Jézus. Titkot, melyet mégis oly sokan ismerünk, és most már közénk tartozol te is. Lassan megérzed ájtatosságainkban az édesanya-nak szóló ragaszkodást és gyermeki szeret-etet. Érzéseidnek magad is kifejezést keresel majd, és rátalálsz a rózsafüzérre. Di-cserő jelzők után kutatsz, de egyenként mind kevés lesz, ezért csokorba szedve nyújtod át neki – a litániában. Közel lesz hozzád, a legközelebb, mégis útra kelsz majd, hogy újra átéld a találkozás örömét – egy zarándokúton. Eltölti szívedet, és életeddé válik. A kívülálló kérdésére még-is, – Miért tiszteljük? – tanácstalan le-szel.

Titok. A legszebbek egyike.

V. L.

Kertész voltam...

Ha valaki tíz esztendővel ezelőtt azt a kijelentést tette volna, – 1995-ben felszen-telt pap leszek – egész biztosan megmoso-lyogtam volna.

Ez idő tájt ugyanis még nem gondoltam komolyan arra, hogy jelentkezem kispap-nak.

A katonai szolgálatot letöltve, tanult szakmámban, a kertész szakmában tevé-kenykedtem. A munkám és a hobbym egy és ugyanaz volt – szívesen foglalkoztam a növényekkel. Örömmel láttam a gondos ápolás eredményét, a látványos fejlődésü-ket.

Néhány év múltán mégis elgondolkod-tam. Valójában mi az életem célja? A ker-tészkedés, vagy valami más?

A kínzó kétségek elosztatásában, s a kér-dés megválaszolásában óriási szerepe volt Váczi Jenő atyának, akihez minden év au-gusztusában elvonultam egy-egy hétre. Je-nő atya lelkigyakorlati a püspökszentlász-lói csendben nagy hatással voltak rám, hogy felismerjem mit is kell tennem.

Addig azonban elmúlt néhány év, s csak 1990 őszén kezdtem el szemináriumi tanul-mányaimat Győrött. A következő tanévtől már Pécsen tanulhattam – hazaköltöz-tünk. Gyorsan eltelt az öt szemináriumi esztendő, sok új ismerettel gazdagodhat-tam, lelkiekben fejlődhettem.

Az idén Mayer Mihály megyés püspök úr pappá szentelt a pécsi bazilikában, egy-ben Szekszárd-belvárosi káplánnak neve-zett ki. Hálával és köszönettel tartozom mindazoknak, akik segítették hitem fejlő-dését, bármely módon támogattak tanul-mányaim végzése alatt. Elsősorban a jó Istennek aki meghívott szolgálatára, s az em-berek szolgálatára.

Ezt az érzést véleményem szerint jól ki-fejezi az újmisési jelmondatom, amely a 100. zsoltár részlete.

„Adjatok hálát és áldjátok nevét, mert jó az Úr, irgalma örökké megma-rad, és hűsége nemzedékről nemzedékre.”

Matis Géza káplán

KÁNTOR KÖSZÖNTŐ

Szeptember 1-én kezdte meg templomunk-ban és plébániánkon működését Pécsi László, új kántorunk. Nős, egy gyermeke van. Keszthelyen a kármeliták templomából jött hozzánk, ahol szintén kántorként tevékenykedett.

Augusztus 10-én a keszthelyi templomuk kórusával voltak jelen a fatimai napunkon. Az ottani hívek sajnálják, hogy eljön tőlük. Mi örülünk, hogy közénk jön. Kívánjuk, hogy a jó Isten áldása legyen munkáján. Orgonajátéka-val és éneklésével tegye szebbé intenzívtelete-inket, a templomi kórus szervezésével és veze-tésével értékes közösség kovásza legyen. Aki pedig majd a plébánia hivatalában találkozik vele, örüljön a személyes találkozásnak. Éljen soká!

R Ó M A

Tavasszal négy fiatal – közöttük Attila atya – Rómában jártak ifjúsági közössé-günkben. Ez a város amúgy is sok katoli-kusnak a „világ közepe”. Az a kapocs, amely mindannyiunkat odafűz, most még egy szállal erősödik. Attila atya egy esztendőre ismét Rómába távozik, hogy tanulmányait folytassa. Örömmel gon-dolunk arra, hogy Neki ez milyen nagy lehetőséget jelent, bár sajnáljuk, hogy nem lesz naponta közöttünk.

BÉKE VELETEK!

Elgondolkodtam a vasárnapi szentmisén, amikor a BÉKÉRŐL volt szó. Milyen régen köszöntik a katolikusok így egymást, lépnek be a családi házba mondván: PAX VOBIS-CUM!

Megörvendeztetett az a baráti, közösségi összefogás jele, amikor a MIATYÁNK után egymás kezét megfogva, mintha a szeretet áramlana a testünkön keresztül, mondjuk: békesség neked!

Már a MIATYÁNK imádkozása is erre utal, amikor kérjük „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, – vajon eszébe jut-e mindenkinek, hogy mit is jelent ez? Várjuk, hogy az Úr megbocsásson nekünk, de vajon mi is megbocsátunk mindenkinek aki ellenünk vét? Kegyelemet kérni akkor kell és illik, ha mi is iparkodunk a kegyelem erényét viselni, – tehát nincs haragosunk.

„Ha megdobnak kövel, dobd vissza kenyérrrel” – nézzük el tettét. Ne irigyeljük és bíráljuk rosszindulattal a gazdagokat, mert ne legyünk a bírók, bírálja őt a Mindenható, aki igazságos bíró.

Nagyanyám nevelt, – csodálatos élettapasztalat volt mögöttem, – tőle hallottam ezt a mondást: „Isten nem ver bottal!” Azóta én is azt tapasztaltam, hogy nagy igazság van ebben. Aki rossz, az bizony bűnhődik.

Felfogjuk-e mi magyarok, hogy milyen nagy kincs a BÉKE? Sok embert ismerek, de igen ritkán hallom azt a szót a hétköznapi kérdésre: „hogyan vagy”? Elégedett, boldog vagyok!

(Itt nem a beteg, testi, vagy lelki fájdalommal gyötört embertársaimra gondolok, hanem azokra, akik testileg aránylag épek és a lelki bajaikat is el tudják viselni, ha lenne bennük hit és akarat.)

Legtöbb embert megőrjiti a pénz ördöge. Remek szatíra mutatott rá arra, hogy a pénzéhes ember eladná feleségét, gyermekét, mindenét, hogy még többje legyen. Az önzésnek nincs határa. A világgért sem jut eszébe, hogy

lemondana bármiről. Jön a félrebeszélés: „ennyit csak megérdemlek, dolgoztam életemben eleget, vagy „ma már magasabb az életszínvonal, – igenis ez, vagy az jár nekem, stb.

Ilyenkor összeszorul a szívem és megkérdezem: „Van TV-je, van rádiója?” Eszébe jutott, hogy milyen kincs az, hogy

– a mi hazánkban nem lödözik le évek óta gyűlölködve az emberek egymást, légyen az gyerek, öreg, volt barát, vagy akárki?

– Nem kell nincstelenül menekülni,
– Láta-e összedőlni az áruházat, ahol ártatlan emberek százai lelték halálukat?

– Földrészeket nem kimélve láthatjuk a kiáradt folyók okozta borzalmakat, amikor már csak a háztető látszik, ki tudja hány gyerek, öreg maradt benne, akit már nem tudtak kimenteni. Ilyenkor gondoljunk arra, hogy mit szólnánk, ha lakásunkból eltűnne egy-egy kedves emlék, sőt keservesen megkeresett pénzünknek minden gyümölcse.

És mi merünk panaszkodni?

Mi magyarok, akik felett nem zúgnak a bombázók, akiknek nyugodt, békés élete van, – még akkor is, ha küzdenünk kell, mert többet szeretnénk.

Mi nem tudunk lemondani a haza és embertársaink javára?

Bizony nem, mert a pénz ördöge elragad legtöbbünket. Amikor megismerem a mai gyerekek közül az „akarnokok”-at, akikért a szülő mindent megtesz, – eszébe jut, hogy mennyit fog ez a szegény szenvedni, amikor nem kaphatja meg a követelt játékot, később motort, autót. Amikor nem is beszélve, ha megismeri az óvoda, iskola, katonaság fegyelmét, – rabnak és kizsájtótnak fogja magát érezni.

Ilyenkor jön a cigizés, szipózás, bűnözés, de sajnos a statisztika megmutatja, jön az öngyilkosság, – mert minek is élni, ha elhagyta akit szeret, nem kapta meg amit akart?

Azok a szülők, akik megismertetik gyerekeikkel a hitet, a család melegét, a szeretetet,

türelmesen tanítják és fegyelmezik gyerekeiket, – tehát szófogadást kívánnak; erőt adnak még a megpróbáltatások elviseléséhez is.

Meghat, könnyem kicsordul, amikor fiatal többgyerekesek mennek az oltárhoz, hogy magukhoz vegyék a SZENTSÉGET és vezetetik, karjukon fogják 2-3 pici gyerekeiket, akik a hosszú (részükre legalábbis) szertartás alatt sem hangoskodnak, mert figyelnek rájuk a szüleik.

Ilyenkor felcsillan előttem a jövő csillaga, bízom benne, hogy szép, békés és megbecsült embertársaink fogják mind egymás kezét és örülnek annak, hogy békében élhetnek.

dr. Kujáni Gáborné

TÁBOROZÁS HEJCÉN

Iffjúsági csoportunk augusztus 7-től 15-ig a Zemplén-hegység egy kis falujában, Hejcén táborozott. Ez idő alatt változatos programok vártak ránk, szép tájakat ismertünk meg és felkerestük a környék nevezetességeit. Megmásztuk a Gergely-hegyet, eljutottunk Boldogkőváraljára, Regécre és Göncre. A túrák nehézségi fokát nemcsak a megtett kilométerekben, hanem a lábunkon keletkezett víz hólyagok számában is lemérhettük. A rekordot Géza atya tartotta, lábán ugyanis hat víz hólyag ékeskedett.

Táborozásunk a test edzése mellett a lélek erősítését is szolgálta. Kétszer is nyílt lehetőség egésznapos csendet tartanunk és ez alatt elmélkednünk, szemlélődnünk. Átgondolhattuk, mit jelent számunkra a közösség, milyen feladataink vannak, hol a helyünk a világban és az egyházban. Esténként táborítúz mellett beszélgettünk napi élményeinket, s ekkor derült fény arra is, hogy ki kinek volt az elmúlt 24 óra alatt az őrangyala. Sokszor bizony nem tudtuk kitalálni saját őrangyalunk nevét, mert vagy annyira titokban és rejtve munkálkodott, vagy úgy éreztük, hogy nagyon is sok őrző, vigyázó, segítő „angyal” szorgoskodott mellettünk.

A napok gyorsan teltek. Az utolsó estén a táborítúz fényénél vidám „Ki Mit Tud”-ot tartottunk. Talán a jókedv hangjaival azt a kis szomorúságot is el akartuk űzni szívünkéből, hogy de kár, hogy vége a tábornak. Vége egy tábornak, amely közelebb hozott egymáshoz minket, ahol intenzívebben tapasztalhattuk meg a közösség formáló erejét, ahol érezhetőbbé vált a szeretet, az egymásra figyelés, az, hogy fontosak vagyunk egymásnak. Szeretnénk, ha ez az összetartozás, melyet a táborban megéltünk, hazatértünk után is megmaradna közöttünk és bennünk nem csupán egy szép nyári emlékként, hanem napról napra újraélt valóságként. Szeretnénk a tábor jó vetését itthon gazdag termésé érlelni.

Kék Nefejejcs, Szemlédy Ida

Bemutatkozik...

A SZENTSÉGIMÁDÓK

Talán kedves lehetett Isten előtt az újak egyáltalán nem mondható gondolat – imádjuk az Oltáriszentséget –, mely négy évvel ezelőtt néhányunk fejében megfogalmazódott. Egyetlen átértett igény hívta elő: a Fatimai Szűzanya követésének igénye – az imában és engesztelésben. Valójában nem jött létre semmiféle csoport; csupán az egyházközségünk magját alkotó hívek csendes imája kapott látható formát (ajándékként?) e szép ájtatosságban.

„Szűzanyával az Úr előtt” – hirdeti programunk, ami több mindenről árulkodik. Először arról, hogy Mária-tisztelek vagyunk. Aztán, hogy ez a mi nagy tiszteletünk

Szűzanyánk iránt nem önmagáért való. Hiszen az Úr a mi igazi célunk, de kicsinységünk és esendőségünk hathatós közbenjárót igényel, és ez Ő: Mária. Tökéletlenségünk az ő tökéletessége mellett elenyészik, s így együtt valóban engesztelő értékű ajándékként teheti imáinkat az Úr lába elé.

Hányan vagyunk? – nem tudjuk. A kellő létszámról Szűzanyánk gondoskodik. Mi előre nézünk, mindig a Szentségi Jézusra. Aki mögöttünk letérdel, hozzánk tartozik.

Azóta, aki engesztelni akar, azok számára a csütörtök este a szentségimádásé. Istennek legyen érte hála.

Vicze László

KÉPESLAP

Mi magyarok sokszor vérig sértődünk, ha egy távoli idegen semmit nem tud országunkról. Jómagam is zsörtölődtem mikor egy könyvben azt olvastam, egy amerikai úriember Magyarországot a „ja Bécs mögött az a pusztá” szavakkal írta le.

De vajon mi mit tudunk másokról – néhány szólamon kívül. Jó, ha tudjuk az ország fővárosát és talán, hogy nagyjából merre fekszik. Afrika számunkra egy nagy fekete massa, ahol mindenféle vad dolgok történnek, barbár emberek lakják, sokat harcolnak és nagyon messze van.

Lukas barátom jóvoltából alkalmam volt betekinteni Tanzánia életének egy kis szeletébe és mondhatom sokszor szégyelltem magam a nagyratartott európai kultúrámmal. Lukas jóval többet tudott rólunk mint mi örülök. Tudott az Osztrák-Magyar Monarchiáról, tudott Trianonról, míg én jószerivel semmit róluk, még azt sem, hogy a Tanzánia név a Tanganyika és Zanzibár nevekből alakult ki.

Itt élt közöttünk ennek az országnak egy lakója közel két hétig, megérdemli, hogy megtudjunk néhány dolgot hazájáról.

Tanzánia területe: 945 087 km², szinte pontosan tízszer akkora mint Magyarország. Lakóinak száma ellenben nem egészen duplája a mienkének. Fővárosa Dar es Salaam. Tanzánia az egyenlítőől délre fekszik, az Indiai óceán partján, Afrika keleti részén.

Északkeleten a kenyai határhoz közel szőkik közel 6000 méteres magasságba a Hamingway által is megénekelte Kilimandzsáró. (Mikor Lukast megkérdeztem járt-e ott, csak megvonta a vállát: oda csak a katonák meg a turisták járnak. Néhány meg is hal – teszi hozzá szkeptikusan – nem készülnek fel, csak felmásznak. Ott már nincs oxigén.

Szüleinek faluja Tanzánia délnyugati csücskében van. A fővárosi repülőtértől még egy közel Budapest–Köln nagyságú útát kell megtennie hazáig.

Szülőfalujában még villany sincs. Hét testvére van. Édesapja nem érhetette meg pappá szentelését. Egy nagy erdőtüznél odaveszett miközben az állatokat mentette. Édesanyja nem tud írni, olvasni. Hozzá írt leveleit mindig valamelyik testvére olvassa fel.

Megkérdeztem, milyen lesz, amikor majd két év után hazaér, hogyan fogadják? Ő mesélt a szokásaikról: Náluk illetlenség a vendéget, még a saját gyermeket is állva üdvözölni. Édesanyja mikor hazalátogat szó nélkül leülteti, enni, inni hoz neki, melléül és csak akkor üdvözlő. Ez minden vendégnek kijár. Egyébként Lukast Komba úrnak hívja az édesanyja és szigorúan magázza, ahogy a többi testvérét is. Ez alól csak a lányok kivételek, őket a keresztnévükön szólítja. Mikor megjegyeztem, hogy egy ide-

gen, hogy tudja megtanulni és megtartani ezt a rengeteg szokást, nehogy vérig sértse a vendéglátóit, Lukas csak nevetett: Tanzániában azt tartják; a vendég olyan mint a gyerek. Nem tudja még mi a helyes és helytelen. A vendégnek mindent szabad és neki mindent elnéznek.

A lakosság vallási összetétele: 30% katolikus, 30% egyéb keresztény és 30% mohamedán, (10% egyéb). Az óvodák szinte mind egyházi kézben vannak, míg az általános iskola állami és mindenkinek kötelező. Az úgynevezett szekunder iskola, ami körülbelül a mi gimnáziumunknak felel meg; szigorúan fizető. Lukas hét testvéréből csak a három letehetségesebb jutott el idáig. Lukas iskoláit egyik nagybátyja is támogatta, aki orvos.

Lukas mesélt a falujáról. A Nyassza-tó mellett fekszik. A tóban sok a krokodil. Kérdezem, fürödtek azért benne. Persze, mondja nevetve, mi tudjuk hol vannak a krokodilok és nem ott fürdünk. Csak a turisták mennek bele mindenhol. Néha meg is esznek belőlük néhányat. Ahogy mondja, látszik, érződik, ők egész közel élnek a természethez. Ami nekünk szörnyűség az nekik a mindennap. Egyszer láttam a falu szélén oroszlánt is – meséli. Még gyerek voltam.

Csapongok az emlékek között. Lukas sokat mesélt. Örült, hogy beszélhettem a Hazájáról. Kár, hogy kevés volt a két hét, mint ahogy ez a másfél hasáb is...

Schubert Péter

Idén hatan érettségiztünk

A tavaly szeptember valahogy mást jelentett számunkra, mint ezidáig. Nem csak egyszerűen az iskola kezdetét jelezte, hanem új kihívás elé is állított minket, rá kellett ugyanis döbbernünk, hogy ez az utolsó évünk a középiskolában, és az eddigi négy évi munkánk betetőzésekként elötünk áll az érettségi. Ez mindnyájunk számára nagy feladat volt, hiszen nem csak a tanárok, a szülők, hanem a saját elvárásainknak is meg kellett felelnünk.

Elérkezett a május, és mi egyre feszültebbek voltunk. Sokat jelentett számunkra az ifjúsági közösség, ahova négy éve járunk, hiszen itt megtapasztaltuk, hogy sosem vagyunk egyedül a problémáinkkal, és mindig vigaszra és biztatásra számíthatunk.

A felnőtté válás próbáját mindnyájan sikeresen teljesítettük, ebben sokat köszönhetünk tanárainknak, szüleinknek, a közösségünknek és az egyházközség minden tagjának, aki imádságával és biztató szavával kísért minket utunkon. Köszönjük!

Ida, Noémi, Zsuzsa, Attila, Gábor, Gyuri

JEGYZET

Az újságkészítés utolsó óráiban gyakran gond, hogy még mindig van üres hasáb, üres hely, hiányzik még, kellene még pár sor. Ennél a számnál szerencsére vagy sajnos nem így volt. Kész; tele van és az anyag még itt tornyosul. Nem írtunk a Twelloi vendégeinkről, pedig milyen sok emberben hagytak maradandó emléket. Nem írtunk a Continental Singers koncertjéről... és még sorolhatnám. Talán a következő számban...

Persze a sok hír öröm is. Ha sok az anyag, sok minden történik. Gazdag nyarunk volt. Van mire visszagondolni.

Szerk.

Belvárosi Plébánia hirdetései

Szeptember 9. de. 11 óra

Mátyás király utca vasúti átjárója túsó oldalán álló kőpáráska új Madonna szobrának megáldása

Szeptember 9-10.

Fémete kápolna búcsúja

szombat este 8 óra: litánia – rózsafüzér

9 óra: szentségimádás óra

1/2 11 óra: kereszttűt a kárvárián

éjféli: szentmise

vasárnap de. 10 óra: szentmise, szentbeszéd,

körmenet

Bátor Botond pálos szerzetes vezet

Szeptember 10. est. 8 óra: búcsúzik el Attila atya

Szeptember 11. este 7 óra: SERBA Klub bemutatása a plébánián

Szeptember 15. du. 1/2 5 óra: óvodások vend. Sancte-ja a templomban.

Szeptember 18. este 7 óra: Wosinsky Házbar „Jegyesiallakozó” (és fiatal házások)

Szeptember 23. de. ökumenikus istentisztelet templomunkban

Október 6-12. Szekszárdi hívek tervezett római zarándoklata.

November 8. este 7 órakor kezdődik a kéthetenként tartandó előadásorozat jobbjára a Pécsi Hittudományi Főiskola tanárai közreműködésével, melynek címe: A II. Vatikáni Zsinat Dokumentumai.

December 15-17. adventi lelkigyakorlat, vezetője: Dr. Oláh Miklós gör. kat. parochus

Újvárosi Plébánia hirdetései

Az Újvárosi templom búcsúnapiján **szeptember 29-én**, a Szent Arkangyalok ünnepén a nagymisé **este 1/2 6 órakor** kezdjük. A prédikációt Lenner Jenő lengyeli plébános mondja.

Az őszi óraigazítás után a reggeli szentmiséket **változtatlanul 7 órakor**, az esti szentmiséket azonban **1/2 6 órakor** kezdjük; kivéve a havi 2. vasárnapi németnyelvű szentmiséket: ezeket a téli időben is **este 6 órakor** kezdjük. (A miserendelő választhalja meg, hogy reggel vagy este kéri a szentmisét.)

Októberben minden köznapi **este 1/2 6 órától** közösen imádkozunk templomunkban a rózsafüzért.

A KIADVÁNY A SZEKSZÁRDI EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA. KERESKEDELMELI FORGALOMBA NEM KERÜL.

AZ EGYHÁZKÖZSÉG TAGJAI ÍRTÁK ILLETHEZ SZERKESZTETTÉK. TIPOGRÁFIA/SZEDÉS: SCHUBERT GRAFIKAI STÚDIÓ '95 NYOMTATÁS: PÁSKUM NYOMDA SZEKSZÁRD